

Omraade berørt dette Forhold, ved de smaa Lovforslag, der fremsattes i Gaar, ved Udtalelser af den ærede Ordfører for Venstre og ved Udtalelser i Programtalen. Disse er imidlertid særlig stærkt bundet ved Henviisningen til de ekstraordinære Forhold i Sønderjylland, som utvivlsomt alle her i Salen maa skænke den største Opmærksomhed. Det er imidlertid ikke blot i Sønderjylland, at der hersker Kreditnød og Kapitalmangel, og det er ikke blot i Sønderjylland, at der hersker Arbeidsløshed. De Midler, som Regeringen paa-tænker til Anvendelse i Sønderjylland, maatte ogsaa kunne komme til Anvendelse overalt, hvor de samme Forhold, om end maaske i mindre udpræget Grad, er til Stede.

Endelig har utvivlsomt et meget betydeligt Flertal af Landets Vælgere udtalt sig for at tilvejebringe en snarlig definitiv Afgørelse af Landmandsbankens Forhold, hvorom Statsministeren i Programtalen har udtalt sig. Alle disse foreliggende Spørgsmaal, der vel er en samlet Opgave af saa stort Omfang og saa stor Vanskelighed, som nogen Sinde har foreligget for en Regering, kræver Villighed til et omfattende og roligt Samarbejde. Et saadant kunde være kommet til Udtryk i en Kriseregering bygget paa et fælles politisk Ansvar for alle Partier, men det kan ogsaa foregaa under Ledelse af en Regering udgaaet af et enkelt Parti, hvis denne Regering føler sig og ved sine Handlinger viser sig som en Kriseregering og ikke som en Parti-regering. Det er altsaa disse Handlinger af Regeringen, som Rigsdagen nu afventer. Mere og andet kan denne Forhandling ikke give Udtryk for.

Schmidt: Den høje Regering lader sit Program bestemme af den Opgave at løse Erhvervskrisen. Den har tillige erkendt, at denne Landets Erhvervskrise og store Nød er stærkest og har sin helt bestemt særlige Aarsag nede i den Landsdel, jeg kommer fra og repræsenterer, i Nordslesvig. Regeringens Program ser ogsaa fuldkommen klart, at Landets økonomiske Krise ikke alene er afhængig af indre Faktorer, men ogsaa af de Forhold, i hvilke man staar til de andre Lande. Et Land staar ikke alene med sin Økonomi, men det staar altid i Forbindelse med Verdensøkonomien og særlig da med sine Naboer; det vil jo være de første, som man maa have Forhold til, og hvor Forholdet maa være i Orden. Danmarks Nabo er de skandinaviske Lande,

og der er jo vekslet venlige Ord mellem de forskellige Rigers Udenrigsministre. Deraf er at slutte, at Forholdet imellem Danmark og Skandinavien — som man kun kan ønske — er godt.

Dette giver mig dog Anledning til at gøre opmærksom paa noget, som min Opmærksomhed er blevet henvendt til i den sidste Tid. Naar man altid kræver af Venstreregeringen, at den skal føre en aktiv Politik, saa kunde man maaske sige, at dette ogsaa var muligt i den Retning, der gaar mod Nord. Danmark har jo sine udmærkede Støttestrukturer i Havet, Færingøerne og Grønland, og Generalkonsul Yde har jo udgivet den lille Pjece om det større Danmark og slaar til Lyd for, at Danmark maa anskaffe sig en stor Fiskerflaade, som det ikke er i Besiddelse af, og som det dog baade har saa gode Muligheder og Støttestrukturer for. Jeg synes, man blot behøver at nævne denne Opgave, saa er den saa indlysende, at heller ingen Sparepolitik kan undlade at optage den.

Den anden Nabo, som Danmark staar i særlig stærk og intim Forbindelse med, i det mindste paa det økonomiske Omraade, er jo England. England har været og er endnu den bedste Aftager af Danmarks Landbrugsprodukter, af Danmarks Smør, af Danmarks Flæsk, af Danmarks Æg og af meget andet. Men man ved det jo godt i Danmark, og Venstreregeringen ved det ubetinget ogsaa, at det Marked er truet, er i det mindste ikke saa sikkert mere, som det har været gennem mange Aar: Det er maaske vanskeligt at gøre noget i den Retning; for de Faktorer, der volder det, ligger i Grunden ikke i Danmarks Haand; det er jo den nære Tilslutning mellem England og Kolonierne, der virker paa dette Omraade. Jeg vil mene, at det, Danmark gør i den Retning: prøver at sikre sig Markedet ved altid bedre Kvaliteter af sine Varer, vil vistnok være det rigtigste og maaske det eneste, man kan gøre.

Andre Naboer er de mod Øst. Men i Østersølandene er Forholdene jo saa lidt stabiliserede, at det vist er ret vanskeligt at vinde Fodfæste i disse Lande, og det er vist ogsaa i meget ringe Grad lykkedes Danmark. Jeg mener dog, man ikke bør opgive, men maa have sin Opmærksomhed vendt ogsaa til den Side, fordi der i Fremtiden ubetinget ligger store Muligheder i den Retning.

Saa er der een Nabo tilbage, og det er den eneste, som Danmark har Landgrænse tilfælles med, det er Tyskland. Man ved